

Toen ze eindelijk in bed lag, de duisternis om zich heen, vormden haar lippen een glimlach. Haar enige uiting van de opluchting die ze voelde over het feit dat de begrafenis voorbij was. En niemand had ook maar vermoed dat zij en de jongen niet per ongeluk in de rivier terecht gekomen waren. Niemand had ook maar vermoed dat ze haar stiefzoon had kunnen redden als ze dat gewild had. ‘O die arme mevrouw Farwell, wat moet ze zich ellendig voelen!’ Toen het kind tenslotte voor het laatst onder water was verdwenen, en zijzelf uitgeput op de kant lag, had ze een vluchtig gevoel van spijt gehad. Maar dat was nu verdwenen. Ze wilde er niet langer over nadenken hoe ze zoiets had kunnen doen. Ze had zichzelf ervan overtuigd dat de rivierkant nu eenmaal was ingestort. Dat ze vergeten was hoe brokkelig dat gedeelte van de oever altijd was, hoe diep het water en hoe snel de stroming.

In de kamer ernaast bewoog haar echtgenoot zich. Hij had niets in de gaten gehad. ‘Nu heb ik alleen jou nog,’ had hij gezegd, terwijl diepe droefenis zijn gezicht tekende. De eerste paar dagen was het moeilijk voor haar geweest. Maar de definitieve aflegging van Jimmy’s lichaam, en zijn begrafenis had de vage gevoelens van twijfel weten te verdrijven.

En toch, als ze nuchter nadacht, bleef het moeilijk voor haar om te bevatten hoe ze zoiets gedaan kon hebben. Het was impulsief geweest, maar de ergernis die de jongen bij haar had opgewekt, en de gelijkenis die hij met zijn echte moeder had, hadden haar in haar verlangen gesterkt.